

BẠN ĐANG HÀNH TRÌNH ĐI VỀ ĐÂU?

Chúa Nhật Tuần XXI - Mùa Thường Niên

(Is 66:18-21; Dt 12:5-7.11-13; Lc 13:22-30)

Lời Chúa trong các bài đọc hôm nay mời gọi chúng ta “chiến đấu” để thuộc về Thiên Chúa, thuộc về những người được Ngài tuyển chọn. Trong bài đọc 1, Ngôn sứ Isaia trình bày viễn cảnh mà trong đó dân ngoại được hạnh phúc trong nhà Chúa: “Ta biết rõ việc làm và ý định của chúng, Ta sẽ đến tập hợp mọi dân tộc và mọi ngôn ngữ; họ sẽ đến và được thấy vinh quang của Ta” (Is 66:18). Những lời này cho thấy tính cách phổ quát của ơn cứu độ. Tuy nhiên, để ơn cứu độ được loan báo giữa các dân tộc, Đức Chúa đặt lên giữa họ một dấu hiệu (x. Is 66:19). Dấu hiệu này ám chỉ đến sự sống sót của Giêrusalem và niềm hy vọng của những người Do Thái tản mác sống giữa dân ngoại. Một cách cụ thể hơn, những người Do Thái tản mác khắp nơi sẽ “đưa tất cả những anh em các ngươi thuộc mọi dân tộc về làm lễ phẩm tiên dâng Đức Chúa” (Is 66:20). Chi tiết này muốn nói với chúng ta rằng: mỗi người cũng được Chúa đặt lên làm “dấu hiệu” để hướng dẫn người khác đến với Chúa. Liệu chúng ta có làm được điều này không? Chúng ta đang đem người khác đến với Chúa hay đang đem người khác xa Chúa?

Thánh Phaolô trong bài đọc 2 cũng khuyến cáo chúng ta về những điều cần thiết để trở nên dấu hiệu của Chúa cho người khác. Theo Thánh Phaolô, để trở nên dấu hiệu của Thiên Chúa hay theo Thánh Luca trong bài Tin Mừng, để qua cửa hẹp mà vào, chúng ta không được quên lời khuyên như sau: “Con ơi, đừng coi nhẹ lời Chúa sửa dạy, chớ nản lòng khi Người khiển trách. Vì Chúa thương ai thì mới sửa dạy kẻ ấy, và có nhận ai làm con thì Người mới cho roi cho vọt” (Dt 12:5-6). Điều này dường như không được mấy người thích vì tự bản chất, chúng ta cảm thấy khó chịu khi bị sửa dạy. Có thể vì tính kiêu ngạo, chúng ta không bao giờ nhận mình có lỗi. Thánh Phaolô mời gọi chúng ta không nản lòng, nhất là khi phải đối diện với đau khổ và thử thách. Thánh nhân an ủi chúng ta rằng chúng ta gặp thử thách [bị Thiên Chúa sửa dạy] vì chúng ta được Thiên Chúa yêu. Điều này cũng giống như ông bà ta nói: “Thương con thì cho roi cho vọt; ghét con thì cho ngọt cho bùi.” Chúng ta là những người con của Chúa, nên Ngài cũng sửa dạy chúng ta: “Người đối xử với anh em như với những người con. Thật vậy, có đứa con nào mà người cha không sửa dạy?” (Dt 12:7). Lý do chúng ta phải kiên trì khi bị sửa dạy, vì “ngay lúc bị sửa dạy, thì chẳng ai lấy làm vui thú mà chỉ thấy buồn phiền. Nhưng sau đó, những người chịu rèn luyện như thế sẽ gặt được hoa trái là bình an và công chính. Bởi vậy, hãy làm cho những bàn tay bần rùn, những đầu gối rã rời, nên mạnh mẽ” (Dt 12:11-12). Việc kiên trì trong khi bị sửa dạy giúp hành trình qua cửa hẹp mà Chúa Giêsu nói trong bài Tin Mừng hôm nay trở nên dễ dàng hơn.

Chi tiết đầu tiên mà chúng ta cần lưu ý trong bài Tin Mừng Hôm nay là việc Chúa Giêsu đang “trên đường lên Giêrusalem” (Lc 13:22). Trong Tin Mừng Thánh Luca, hành trình của Chúa Giêsu có điểm kết thúc ở Giêrusalem, nơi có Đền Thánh, là nhà Cha của Ngài. Nói cách khác, hành trình của Chúa Giêsu trên dương thế là hành trình tiến về nhà Cha. Còn hành trình mỗi người chúng ta đi đang đưa chúng ta về đâu? Đoạn trích Tin Mừng hôm nay nằm trong phần 2 của những lời giáo huấn về ý nghĩa của lối sống Kitô giáo (x. Lc 13:22-17:10). Thánh Luca tiếp tục sử dụng những biểu tượng phong phú trong hành trình của Chúa Giêsu lên Giêrusalem là điểm gặp với thánh ý Thiên Chúa để hướng dẫn các môn đệ về nhiều khía cạnh khác nhau

của lối sống Kitô giáo. Một cách cụ thể, đoạn trích Tin Mừng hôm nay mở đầu phần 2 với việc Chúa Giêsu một lần nữa nhấn mạnh đến nhu cầu cần sám hối để được cứu độ.

Thánh Luca đã sử dụng nguồn Q [cho những câu 24-29] để tiếp tục đề tài sám hối được thánh sử nói đến trong các câu 3 và 5 của cùng chương 13. Tuy nhiên, Thánh Luca nhấn mạnh hơn mối tương quan giữa đời sống Kitô hữu đòi hỏi sự hoàn toàn trung thành với Chúa Giêsu và đón nhận tất cả những người khác làm bạn đồng hành trên hành trình lên Giêrusalem để được cứu độ. Đây là lý tưởng mà Thánh Luca đưa ra. Nhưng trong thực tế, có nhiều điều xảy ra trong hành trình vì nhiều người bỏ cuộc, không còn theo Chúa Giêsu [vì bị bắt bớ và chống đối], nên có người hỏi Chúa Giêsu: “Thưa Ngài, những người được cứu thoát thì ít, có phải không?” (Lc 13:23). Chúng ta thấy ở đây có sự đối nghịch giữa ý muốn của Thiên Chúa [mọi người cùng nhau hành trình lên Giêrusalem để được cứu độ] và điều con người nghĩ [chỉ ít người được cứu thoát]. Chúa Giêsu không trả lời câu hỏi này cách trắng đen. Ngài mời gọi họ hãy nỗ lực vì ai cũng được mời gọi: “Hãy chiến đấu để qua được cửa hẹp mà vào, vì tôi nói cho anh em biết: có nhiều người sẽ tìm cách vào mà không thể được” (Lc 13:24). Chúa Giêsu vẫn khẳng định có nhiều người tìm cách vào, nhưng không vào được vì cách họ dùng không đúng với cách Chúa Giêsu hướng dẫn họ.

Chi tiết thứ hai là việc Thánh Luca sử dụng hình ảnh “cánh cửa” mà Chúa Giêsu sẽ đóng lại trước những ai thoả mãn với sự tự hào việc họ “đã từng được ăn uống trước mặt ngài, và ngài cũng đã từng giảng dạy trên các đường phố của chúng tôi” (Lc 13:26). Hay nói cách khác, Chúa Giêsu khuyên cáo những người thoả mãn với việc họ “quen biết” Ngài và sự điệp của Ngài. Chỉ ngồi ăn và uống với Ngài cách ngẫu nhiên, hay nói như chúng ta bây giờ là ngồi ăn và uống cách “bị buộc.” Chúng ta phải chia sẻ trong chính cuộc sống của Ngài, điều được hình tượng hoá qua hình ảnh Ngài chia sẻ bữa ăn với những người nghèo và bé mọn. “Ta không biết các anh từ đâu đến. Cút đi cho khuất mắt ta, hỡi tất cả những quân làm điều bất chính!” (Lc 13:27).

Chi tiết thứ ba là việc Chúa Giêsu dùng hình ảnh bàn tiệc cánh chung mà trong đó các tổ phụ Ápraham, Ixaác và Giacóp cùng tất cả các ngôn sứ được chia sẻ trong đó cùng với thiên hạ từ đông tây nam bắc (x. Lc 13:28-29). Chi tiết này cho thấy tính cách phổ quát của bàn tiệc cánh chung trong Nước Trời điều mà Thiên Chúa muốn. Hình ảnh này trái ngược với điều mà con người thương nghĩ đến là chúng ta hay loại trừ người khác ra khỏi lòng yêu thương của Chúa và của chính mình. Như vậy, Nước Thiên Chúa được diễn tả trong hình ảnh bàn tiệc cánh chung (x. Is 25:6-8). Những ai không muốn dẫn thân sống theo lối sống Chúa Giêsu đã nêu gương sẽ tìm thấy mình bị loại trừ ra bên ngoài, hay nói đúng hơn là tự loại mình ra bên ngoài, ra khỏi bàn tiệc của Thiên Chúa. Những ai không muốn ngồi vào bàn ăn với Chúa Giêsu và những người Chúa yêu, thì tự loại mình ra khỏi bàn ăn của Ngài.

Thánh Luca kết thúc lời dạy của Chúa Giêsu với đề tài quen thuộc, đó là việc đảo ngược vị trí trong nước Thiên Chúa: “Và kìa có những kẻ đứng chót sẽ lên hàng đầu, và có những kẻ đứng đầu sẽ xuống hàng chót” (Lc 13:30). Điều này nhắc nhở chúng ta về một thực tế trong cuộc sống, đó là việc nhiều người chúng ta muốn được chỗ nhất

hoặc “đứng trước” người khác trong cuộc sống này. Tuy nhiên, những điều này không đảm bảo rằng chúng ta sẽ có chỗ nhất trong Nước Thiên Chúa. Cuộc đời con người chỉ được quyết định khi người đó ra khỏi cuộc đời này và đi vào trong cuộc sống vĩnh cửu. Như vậy, khi đi ra khỏi cuộc đời này, chúng ta sẽ như thế nào: lên hàng đầu hay xuống hàng chót? Thiên đàng hay địa ngục?